

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesv Libri Dvo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XX. Virvus mortuusque propter contestatam eximiæ, virtutis
opinionem in honore est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

CAPUT XX.

*Vivus mortuusque propter contem-
ptam eximie virtutis opinio-
nem in honore
est.*

§. I.

Hiscerebus fiebat, ut, cum in vivis ad-
huc degeret, apud æquos virtutis æ-
stimatores magna in opinione non
nisi insignitæ probitatis haberetur. Qua-
cunque pergeret, in honore erat, ut magi-
ster; in veneratione, ut Sanctus: nec defue-
runt, qui sæpenumero ex longinquis re-
gionibus ad ipsum convolarent, & vel con-
siliium in rebus ambiguis, vel in calamitati-
bus preces exposcerent, qui domo prodeun-
tem præstolarentur, ut ad ipsius genua pro-
voluti manum osculari, aut certe vestem
contingere possent, viri etiam primæ aucto-
ritatis. Neapoli tanta populi multitudo
cum de suggesto descenderet, vestis oscu-
lum captura Patri se circumfudit, ut ipse
discissam, magnaque parte amputata, muti-
tam vestem non animadvertit.

*Vestis viva
etiamnum
Bernar-
do venerationis ergò
laceratur.*

L 2

Et

Et quidem quo Bernardus loco fuerit
& opinione non vulgaris sanctimoniam
pud Sanctissimum Dominum Clementem
Octavum, & Paulum id nominis V. Ponti-
ficem, jam supra indicavimus. Hic pro-

*B. Aloysii
de Colnago
sententia.* quam plurimis gravissimisque excellæ vir-
tutis & innocentiam testibus una Aloysii
Gonzagæ valebit auctoritas, quem P. Ber-
nardus à Ponte dicentem audiit, confudit
aspectu ipso Patris Bernardi Colnagi, quod
tanta in illo viro spectet summæ perfe-
ctionis decora, ut ea se imitatione assequi
diffidat.

*Collegiorum
sensus.* Et si verò Bernardo non defuerint
quandoque domi, qui pungerent, ut nun-
quam sua rosæ spina deest: communis ta-
men inter nostros etiam is fuit de Ber-
nardo sensus, ut domus, quæ illum habebat
inquilinum, se feliciorē ceteris arbitra-
tur.

§. II.

*Claudii A
quaviva
iudicium.*

Claudius Aquaviva acerrimi vir inge-
nij, & peritissimus virtutis genuinæ cen-
sor, in magna Patrum corona, cum non
longè hinc ex muro penderet S. Bernardi
Clarevallisensis imago, illinc non procū ab-
esset, quo de scribimus, Bernardus Catanen-
sis, dicere habuit. Duo nobis sunt Bernar-
di,

di, uterque Sanctus. Sub annum à Virginis partu M. D. LXXXV. Barij Collegio præerat Bernardus noster, cum famâ Bernardini Realini notæ sanctitatis viri excitus trium dierum iter confecit, ut talem tantique nominis Patrem Lupijs agentem coràm spectaret. Post humanissimam consolationem Bernardus in digressu Bernardini vestem clanculum juxta ac piè est deoscularus. Advertit ea res Bernardinum, quare ad Colnagum subtristi vultu conversus. An, inquit, etiam te inania ista officia delectant? mox tamen explicata fronte subjunxit. Sed ignosce, Tu Bernardus: ego Bernardinus. Me ergo longè minorem, ut à te pietatem condiscam, decet; ut rudis auditor à magno soler præceptore instrui.

§. III.

Sed ut nostra omittamus, qui apud nos magnus fuit, multò apud alios major habebatur. Ex multis nonnisi paucos producamus æstimatores & Encomiastas Colnagi: apud quos spectatissima Bernardi virtus, jam vulgò nota, præsertim, cum Romæ ageret, admirationem venerationemque non modò apud infimos, sed supremos etiam, Ecclesiæ Cardines ei conciliavit. Hos

L 3 inter

*Cardinalis
Aldobran
dini erga
Bernardū
reverentia*

*Quem vita
magistrum
habet.*

*Effigiem
Bernardi
in conclavi.*

*In gravif
simis rebus
consult.*

inter primas jure obtinet Purpuratus ille
Pater titulo S. Georgij, Clementis, de quo
nobis, modò sermo fuit, nepos (quali
quantūque vir, Romana Curia novit) con-
scientiæ suæ arbitrum, & in virtutis studio
ducem habuit, quidquid etiam imperavit
haud gravatè facturū, cujus ne fortè exci-
deret memoria, effigiem à Michaële Ange-
lo Bonarota, superioris ævi Apelle, in re-
cænandum graphicè expressam sub viridi
auròque fimbriata cortina venerationis et
gò secum tenebat, & non nisi charis hospiti-
tibus spectandam exhibere consueverat.
Idem Cardinalis S. Georgij Aldobrandinus
animi quondam anxius, & seu nimia reli-
gione, seu demissione ipse sibi in purpura
gravis, nulla habita dignitatis ratione ad
Bernardi pedes in genua se abjecit, sanctè
contestatus, se in illius potestate futurum,
sive purpureum galerum ponere, & gradu se
abdicare, sive in hac splendida ancipitque
servitute perseverare juberet, obtemperaturū:
imperaret modò, certus sua verba
velut oracula Cælo missa sine dubio exci-
pienda. Quidquid enim diceret, à DEO
pro animæ suæ salute dictum se interpretari.
Ad hæc Bernardus, imposito super caput
obsecrantis rubeo galero, cum ut reciperet
edixit, ita nimirum DEO placitum esse.

esse. Hæc ubi dixerat, in pedes erexit Purpuratum Patrem animo tranquillum. Quam in re nescio quid magis admirer, an tam profundam Eminentissimi Viri modestiam; an Bernardi, quæ apud ipsum erat, auctoritatem.

§. IV.

Habebat enim verò hic Princeps Colnagum ut hominem cælestem, tantaque illam ^{Ad aram} veneratione & amore prosequeretur, ^{facienti} ut facienti ad aram ^{ministrat.} ministrum esse, non indecorum purpuræ judicaverit: neque illum ex Urbe aliter quàm mulâ, quæ Cardinalis vehi consueverat, sublimem & pedissequo comitatum prodire permiserit: Cæsinum ^{Velut alterum se haberi vult.} abeunti litteras velut egregius hospitij designator præmiserit, quibus ejus loci Abbatem, quid fieri vellet, præmonuit in hunc modum. *Abit ad vos meus Pater Colnagus: Scitote venire ad vos Cardinalem S. Georgij.* Neque segnius voluntati scribentis paruit Præsul. Janitori mox imperavit, homine Societatis adventante, sibi ante omnes id significaret. Accidit fortè, ut sub adventum Bernardi alius vicariò munere ad portam excubaret. Interea cum jam hospes Pater propius Monasterium esset, ad socium conversus; ô si Janitor, dum nos ex equis de-

scendere videt, pro meritis exciperet in
manè, diceretque: Patres mei, satius foret,
si domi vestræ maneretis, ut vos vestrique
similes decet; huc enim venisse, quid
aliud, quàm religionis nomine lautitias ho-
spitij, & relaxationes quæsitare, ut vobis
indecoras, ita alijs vel graves vel sumptuo-
sas. Et verò vaticinium fuisse credi pote-
rat. His enim propemodum verbis ho-
spitem excepit, qui Janitoris munus fun-
gebatur. Occurrit tamen alter in tempo-
re, & quis adesset, Abbati nunciavit. Qui
tam charum virum solenni reverentia, Pa-
trùmque corona, ut Cardinales assolent, de-
ductum, lautè magnificèque habuit; mox
tamen alias illi lautitias pompamque in vo-
tis esse didicit, quando Bernardus à cœciliis
jejunus surrexit, duram humum pro molli
culcitra habuit, die postera ad universos
verba fecit, cælesti quadam facundia & spi-
ritûs ardore, ut uberrimas è pijs Religioso-
rum virorum oculis lacrimarum rivos, simul
ex homine ferrei pectoris, qui fortè aderat
unà ruborem, & lacrimas, singultus ex præ-
cordijs expresserit, pari audientium & vo-
luptate & admiratione.

Jam verò Purpurato huic Parti veluti
patres adjungamus complures alios, quo-
rum

rum sana mens & securum de Christiana
virtute iudicium, viros religione, doctrina,
prudentiâque eximios. quo apud eos gradu
fuerit Bernardus vel inde liquet, quòd inte-
græ SS. Benedicti, Brunonis, Romualdi,
Dominici &c. familiæ, veluti excellentis-
simæ virtutis hominem, frequenter accerse-
bant, intra religiosa claustra de rebus divi-
nis differentem auditoræ, ut cælestibus in-
de flammis mentes accumularentur.

*Religioso-
rum de
Bernardo
Ordinum
opinio.*

§. V.

Romæ, quòd apud Sacratas Deo Vir-
gines suis cohortationibus religiosæ vitæ
normam alicubi inclinatam restituisset, pas-
sim & præcipuè inter Moniales Pater San-
ctus audiebat.

In eadem Urbe Sacerdos ex alumnis
S. Francisci de Paulâ in Siciliam ad amicum
litteras dedit, enixè flagitans, irret suo no-
mine, & Patri Colnago supplicaret, sibi ut
absenti saltem bene precaretur; quòd ex il-
lius fausta appreciatione magnam animæ
sue bonorum cælestium accessionem spe-
raret.

*Quid ad
Bernardū
scripserit
Abbas
Grillus.*

Angelus Grillus ejusdem familiae Abbas, ut dignitate, sic & religione & scriptis clarissimus, duas ad Bernardum nostrum exaravit epistolas, anno 1608. Venetijs inter alias hujus Præsulis lucubrationes typis excusas: in quarum altera ingenuè profiterur, Patrē Bernardū suis pijs monitis, & divina semēte in corda totius familiae jacta, per inusitados sensus se suosq; veluti novam caelestemque prolem primū generasse, deinde dulcissimo lacte Apostolicarū litterarum nutritisse in vitam perennem. Oprandum quidem esse, ut soboles referat parentem; ac neminem esse, qui demissionem animi non fecerit, & ad speciem oculōsque compositam; sed ex contemptore sui animo narum vel adumbrare posse præsumat. Illam, ut laudando læderet, veluti de alio locutus prolixè in laudes Bernardi excurrit: eum enim verò fuisse sphaerae ex crystallo confecta non absimilem, ex qua emicabant perquam rara lumina innumerarum virtutum, ad quae nec minima inanis gloriae aura se posse penetrare. Spiritum illi fuisse Seraphicum per linguam igneam ex medulla cordis ardentissimis verbis exæstantem, ideoque ab universis Patribus iterum iterūque invitari

rari, & veluti cælestem imbrem ab arescens
sterilique solo impatienter expectari.

§. VI.

Rochus Pyrrhus & ipse Abbas, in quo ^{Quid Ro-}
Religio cum eruditione de palmâ certabat, ^{chus Pyr-}
in Notitia Catanensis Ecclesiæ fol. 82. sic ^{rhus de}
haber. ^{Bernarde,} P. Bernardus Colnagus Catanensis,
pientissimus Ecclesiastes, vitæ puritate illu-
stris, miraculis clarus, obiit. 22. Aprilis 1611,
ætatis 65. Religionis 51. Vir doctrinæ ac san-
ctitatis opinione celebris.

Joannes Baptista de Groszis Canonista ^{Ioan. Bapt.}
doctissimus in suo Decachordo, chorda 2. ^{de Groszis}
modulo 14. de Bernardo ita scribit. P. Ber- ^{Canonista,}
nardus Colnagus in divinis humanisque litte- ^{& Theolog.}
ris versatissimus Ecclesiastes, si quis alius, e-
ruditus simul ac pius, vitæ puritate præci-
pius, miraculis in vita & post mortem illu-
stris, prophetiæ dono conspicuus, obdormivit
in Domino.

His suffragatur Abbas Octavius Sapien- ^{Octavius}
tia in suo discursu de Turcia, & Augustinus ^{Sapientia,}
Inueges Historiographus Panormitanus in ^{Abbas,}
Nobilium Genealogia, qui fol. 63. ubi de
Colnagorum nobilitate sermo est, maxi-
mos

*Et Augu-
stinus In-
neges.*

mos eam splendores ex sanctitate Bernar-
di recipere testatur, quem in suo Panormi-
saca hominem sanctissimum, appellat,
eruditum.

§. VII.

*Petrus
Carrera.*

Paria serè litterarum monumentis pro-
didit Petrus Carrera tomo 2. historiae Ca-
tanensis, ubi de pia Panormitanos inter
Cataneses lite super S. Agatha V. M. dis-
putat: Stetisse pro his Bernardum Colna-
gum Catanensem, doctrinâ & omnis litera-
raturæ peritiâ insignem; qui Philosophiam
undecim ipsos annos, totidem sacram Theo-
logiam alijs cum laude tradiderit, à Prae-
posito Societatis Generali examinandis, qui
publicam aspicere lucem possint libris, futu-
rit destinatus: magno iudicio vir, poeta ele-
gans, inter Rhetores eloquentissimus, con-
cionator celeberrimus, prudentia singulari
& sanctitate illustris.

*Ioannes de
Soranzo.*

Joannes de Soranzo. Quis est hic Pa-
ter? inquit de Bernardo. ille est, qui scientiâ
fortasse non habet parem: sanctimoniam Iu-
gnatium, Xaverium, Aloysium æmularum
totus amore absorptus in Deo, alter S. Ber-
nardus

berardi spiritus, & si licet verum dicere, Angelus terrestris. Et rursus: cum mihi mundanis curis animum transigi sentio, recurro ad P. Bernardum, tantamque dulcedinem traho, ut videar mihi, non cum Patre, sed S. Bernardo loqui.

Paulus de Angelis, Præful insignis, Bernardum his verbis graphicè depingit. Et si cum permultis vitæ religiosæ viris, eximijis Dei servis, qui modò in beatorum, & sanctorum numero ex Ecclesiæ decreto recensentur, magna mihi familiaritas fuit; in nullo tamen eorum tam clara foras emicantis virtutis signa, quam in Bernardo Colnago me deprehendisse fateor.

§. VIII.

Friderico Cardinali Borromæo animam agenti ultimum præstaturus officium, & lu-
 etanti additurus animos, triduo integro assidebat Bernardus, eo tam morientis, quam nobilissimæ familiæ solatio pariter & fructu, ut uno omnes ore sibi gratularentur, se inter vivos adhuc degentem vidisse hominem planè sanctum: quo nomine etiam Clemens VIII. Bernardum privato animi ductu vocitabat, & tum Panormi, Catanæ, Nea-

Neapoli, tum Anconæ, Manruæ, Romæ
 communis vulgi vox & sensus appella-
Galli Tran- consueverat. Quæ sententia etiam illi
salpini Ber- fuisse censenda est, qui ex Transalpina Gal-
nardū mu- lia, quam Lombardiam dicimus, vocant
ximū so- Caranam tabellas ex argento ductas mis-
spitatore re, ob accepta beneficia grati animi indi-
agnoscunt, ces, ad sepulchrum Patris appendendas, que
 tamen in privato Collegij loco adseruan-
 tur.

§. IX.

Neapolita-
ni.

Is quoque Bernardum magni fecerit
 portet ex Regno Neapolitano vir nobiliss-
 & copiosus, qui maxima, quam de Patre
 Colnagi eminentè super ceteros virtutem
 traxerat, existimatione ductus voti religio-
 ne se obstrinxit, ad suppeditandos om-
 nines, qui ad pompam solennem re-
 nunciando inter Sanctos Bernardo neces-
 sarij fuerint, sumptus prolixè repræsen-
 tandos.

Dux Mon-
dragonius,
Mantua, a-
liq, Prin-
cipes.

Inter Bernardi æstimatores fuere, Dux
 quoque Mondragonius, ejusque mater Sti-
 gliani Princeps, qui Bernardum ad se visen-
 tem non secus ac de cælo lapsum homi-
 nem sunt venerati, Dux Mantuæ, Prin-
 cept

ceptus Militelli, aliisque Principes viri, de
 quibus jam olim facta est mentio. Ad hæc
 complures Italiæ civitates, præcipuè An-
 cona, Brixia, Genua, Neapolis, quæ vel
 adventanti obviam effusæ cum facibus, vel
 abeuntem multorum nobilium comitatu
 non sine lacrimis sunt prosecutæ, denique
 & illustrissimæ Regni Siculi civitates, Pa-
 normum, Messana, Catana, Syracusa, per
 suos internuncios, jam usque ab anno
 1622. Supremo Dei in terris Vicario expo-
 sitâ P. Colnagi vitâ non sine clarissimis
 Viri Apostolici, Sanctitate illustris, prophe-
 tiæ dono conspicui, & Thaumaturgi enco-
 mijs id unice agunt, ut Cælitum numero
 inferatur. Et Catana quidem publico Se-
 natûs decreto non tantum urget, ut super
 vitæ Sanctimonia Bernardi quæstiones ex-
 erceantur; sed insuper illius effigiem mox
 ab obitu coloribus expressam inter ce-
 teros Catanensium illustres Viros in Se-
 natu publicè spectandam appendit, quod
 multis antè annis Bernardus ipse futu-
 rum noverat, & nobili adolescenti, ad
 id temporis nondum publicis Reipubli-
 cæ officijs admoto, Senatoriam digni-
 tatem, suæque imaginis in curia propo-
 nendæ gloriam prædixit, ac pro ea,
 quâ

quâ erat , modestiâ subjecit , se vel
latronem furcâ, quàm inter Heroës tam ce
lebrî loco & theatro esse digniorem: ita
mirum verè magnus est alijs , qui
sibi nullus.

**Omnia ad majorem Dei
Gloriam.**

